

Arrest

nr. 85 958 van 21 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GELUYKENS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden een eerste asielaanvraag in op 15 juli 2010. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam daaromtrent een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 31 januari 2011. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 26 juli 2011 bevestigd.

Op 17 augustus 2011 dienden de verzoekers een tweede asielaanvraag. Op 26 oktober 2011 nam het Commissariaat-generaal een volgende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad op 7 februari 2012 in beroep werd bevestigd.

Op 20 april 2012 dienden de verzoekers een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 20 april 2012 om deze asielaanvragen niet in overweging te nemen.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker werd als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [K.R.] geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.04.2012

Overwegende dat betrokkene op 15.07.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.07.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 26.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene tien foto's van zijn neef [M.E.K.] voorlegt. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene een DVD voorlegt met daarop een video-opname van zijn neef [M.E.K.] in militair uniform en een filmpje waarop betrokkene aan het werken zou zijn juist voor zijn aanhouding. Overwegende dat de betrokkene videofragmenten naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze videofragmenten enkel zijn wat ze zijn, videofragmenten van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene een kopie van de verblijfsdocumenten en andere Franse documenten van [M.E.K.] in Frankrijk voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat dit deze documenten niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds tijdens zijn tweede asielaanvraag voorlegde en deze aanvraag deslaniëtemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene een brief van [M.E.K.] dd. 19.03.2012 voorlegt waarin hij verklaart dat zijn neef [R.K.] problemen zou hebben in Tsjetsjenie door hem. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens zijn tweede asielaanvraag voorlegde en deze aanvraag niettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 19.03.2012 voorlegt waarin bovenstaande documenten opgestuurd zouden zijn geweest door zijn broer na skype-contact. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land omwille van problemen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtredenen die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste en de tweede asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kregen van het CGVS, die bevestigd werden door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat men bij het CGVS getwijfeld zou hebben aan het feit of hij een neef zou hebben die [M.E.] heet, waarover hij in zijn asielrelaas vertelde. Overwegende dat betrokkene beroep aantekende tegen de beslissingen van het CGVS bij de RVV waarna de RVV de beslissingen van het CGVS bevestigde en de RVV(dd.20.07.2011, p.10) in zijn beslissing oordeelde dat: Ook de verklaring van verzoeker dat hij tevens ondervraagd werd over zijn neef die in 2003 naar Frankrijk vluchtte, werd in de bestreden beslissing terecht van de hand gedaan al ongeloofwaardig; "Gelet op het feit dat noch u noch uw broer voorheen ooit eerder problemen gekend had omwille van deze neef en hij Tsjetsjenie al in 2003 verlaten had (CGVS, p.17), is het weinig aannemelijk dat kadyrovtsi in 2010 plots vragen over hem zouden stellen." Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980, De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster werd als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [S.Z.] geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 15.07.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.07.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 26.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. . Overwegende dat betrokkene op 20.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man nog steeds problemen zou hebben in Tsjetsjenië, waardoor ook zij in de problemen zou zitten. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met haar schoonmoeder vernomen heeft dat ze in geen geval mogen terugkeren naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verteld dat ze af en toe telefonisch contact zou hebben met haar familie. Overwegende dat dit tot de privésfeer van betrokkene behoort dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat bij terugkeer naar Tsjetsjenië de dood hen te wachten zou staan. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste en de tweede asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kregen van het CGVS, die bevestigd werden door de RVV. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het (open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting wenst de raadsman van verzoekers nog een aantal stukken neer te leggen ter ondersteuning van zijn herhaalde asielaanvraag. Verwerende partij maakt geen bezwaar tegen het neerleggen van de stukken.

Echter, noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken is zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met de argumentatie in de eerste bestreden beslissing en lichten het middel als volgt toe:

“ 1.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie stelt immers dat de verblijfsdocumenten en andere Franse documenten die verzoekers voorleggen van (M.E.K.), zijnde de neef van eerste verzoeker, kopijen zijn en dat zij bijgevolg niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden gezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde miskent hier echter dat verzoekers onmogelijk de originele documenten van de neef van eerste verzoeker kunnen voorbrengen daar deze die documenten uiteraard zelf nodig heeft.

De neef van eerste verzoeker gaf daarnaast ook aan dat hij bereid is om persoonlijk te komen getuigen en de originele documenten omtrent zijn erkenning en identiteit mee te brengen.

Los van deze laatste optie is het voorleggen van kopijen dan ook de enige mogelijkheid die er is voor verzoekers.

Door dit gegeven te miskennen beging de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen.

2.

De gemachtigde stelt daarnaast dat verzoekers de documenten in verband met de neef van eerste verzoeker reeds voorlegden tijdens de tweede asielaanvraag.

Verweerder wekt op deze manier de indruk dat deze stukken reeds werden neergelegd en na bestudering als niet overtuigend werden beschouwd.

Niets is echter minder waar.

Eerste verzoeker wenste deze namelijk ter zitting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen dd. 6 februari 2012 neer te leggen, doch de voorzitter weigerde deze in ontvangst te nemen (stuk 2),

Dit blijkt ook uit het arrest zelf waarin de voorzitter aangeeft dat vier documenten werden neergelegd, doch o.m. de foto's en de DVD worden hierin niet vernoemd.

Aldus zijn deze documenten hoegenaamd nooit in overweging genomen bij het onderzoeken van de asielaanvraag van verzoekers.

Bijgevolg wordt duidelijk dat het weldegelijk om nieuwe documenten gaat die het asielrelaas van verzoekers staven.

Door dit gegeven te miskennen beging de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen.

3.

Vervolgens stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor

Maatschappelijke Integratie dat de brief dd. 19 maart 2012 die eerste verzoeker van zijn neef, (M.E.K.), voorlegt, reeds in het kader van de tweede asielaanvraag werd voorgelegd en dat deze aanvraag niettemin negatief werd afgesloten.

Ook deze bewering is echter in strijd met de waarheid. De brief dateert immers van 19 maart 2012.

Het arrest nr. 74 727 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij er een eindbeslissing viel aangaande de tweede asielaanvraag dateert van 7 februari 2012.

Aldus is het onmogelijk dat de brief in kwestie reeds werd voorgelegd tijdens de behandeling van de tweede asielaanvraag.

Door dit gegeven te miskennen beging de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen.

Minstens dient hieromtrent te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig in deze te werk is gegaan.

4.

Door de gegevens zoals hierboven vermeld te miskennen, miskent de Dienst Vreemdelingenzaken ook het feit dat de situatie van de neef van eerste verzoeker volledig gelijkaardig is aan de situatie van eerste verzoeker zelf.

Zij groeiden immers samen op en kennen dezelfde problemen.

De identiteit van de neef van eerste verzoeker, (M.E.K.), werd ook niet betwist.

Tevens dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker samen met zijn neef op de stukken wordt afgebeeld.

Deze stukken geven ook aan dat de situatie van de neef en van eerste verzoeker zelf volledig gelijkaardig is.

Zij kenden immers dezelfde problemen en dienden ook omwille van dezelfde levensbedreigende situaties hun land van oorsprong te ontvluchten.

De neef van eerste verzoeker werd vervolgens, gelet op zijn problemen, erkend als vluchteling in Frankrijk.

Wat verzoekers dan ook wensten aan te tonen met de stukken die zij voorbrachten, is dat de neef van eerste verzoeker aldus omwille van diezelfde problemen als degene die eerste verzoeker ervaart weldegelijk erkend werd als vluchteling in Frankrijk.

Deze neef, (M.E.K.), is ook bereid om hierover persoonlijk te komen getuigen en om de originele documenten aangaande zijn erkenning en identiteit hierbij voor te brengen.

Aldus is meer dan duidelijk dat de situatie van verzoekers, gelet op het feit dat deze gelijk is aan die van de neef van eerste verzoeker, van die aard is dat zij verzoekers recht geeft op de status van vluchteling, minstens deze van de subsidiaire bescherming.

Door dit gegeven te miskennen beging de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg vernietigd dient te worden, gelet op de voorgaande redenen."

2.2. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet maar maken niet duidelijk op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing werd geschonden, des te meer daar dit artikel betrekking heeft op asielaanvragen ingediend aan de grens; het middel is in die mate onontvankelijk.

Daargelaten het feit dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), verduidelijken verzoekers niet op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe onder meer de voorgelegde 10 foto's, de DVD, de verblijfsdocumenten en andere Franse documenten van neef [M.E.K.], een brief van de neef en een enveloppe waarin documenten werden verstuurd.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De grieven van verzoekers zijn in wezen tweeledig. In eerste instantie verwijten ze de verwerende partij ten onrechte geen rekening te houden met de verblijfsdocumenten en andere Franse documenten

van de neef [M.E.K.] omdat het kopieën betreffen en omdat ze reeds zouden zijn voorgelegd tijdens de tweede asielaanvraag. In tweede instantie betogen de verzoekers dat de brief van neef [M.E.K.] van 19 maart 2012 ten onrechte niet als nieuwe element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd, omdat deze tijdens de tweede asielaanvraag al zou zijn voorgelegd. Verzoekers voeren aan dat hierdoor een manifeste appreciatiefout werd begaan en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met dit betoog ontwikkelen verzoekers inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voeren ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.5. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.6. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een

herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.7. Verzoekers doen thans gelden dat de voorgelegde stukken werden voorgelegd om aan te tonen dat neef [M.E.K.], de neef van verzoeker, omwille van dezelfde problemen die verzoeker ervaart wel degelijk als vluchteling in Frankrijk werd erkend. Verzoekers stellen dat door het miskennen van de voorgelegde documenten, de gemachtigde van de staatssecretaris miskent dat de situatie van de neef volledig gelijkaardig is aan de situatie van de verzoeker.

2.8. Waar verzoeker stelt dat zijn situatie volledig gelijkaardig is aan die van zijn neef, wijst de Raad erop dat uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2011, blijkt dat de asieldiensten, na onderzoek van de eerste asielaanvraag, het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwden. Meer bepaald oordeelde het Commissariaat-generaal met betrekking tot de verklaring van de verzoeker dat hij hardhandig ondervraagd zou zijn over zijn neef [M.E.K.], dat *“Gelet op het feit dat noch u noch uw broer voorheen ooit eerder problemen gekend had omwille van deze neef en hij Tsjetsjenië al in 2003 verlaten (CGVS, p. 17), is het weinig aannemelijk dat kadyrovtsi in 2010 plots vragen over hem zouden stellen”*. Ook de Raad verwees hiernaar op 26 juli 2011 bij de bevestiging van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Ook de tweede asielaanvraag werd als ongeloofwaardig door het Commissariaat-generaal en de Raad afgewezen.

2.9. De documenten die verzoekers bij hun derde asielaanvraag voorlegden met betrekking tot de neef, zijn kopieën van de verblijfsdocumenten en andere Franse documenten van de neef alsook een brief van zijn hand.

Het standpunt van verzoekers vereist dat ze de beoordeling van de voorgelegde stukken door de gemachtigde van de staatssecretaris als zijnde onrechtmatig kunnen weerleggen.

2.10. De Raad volgt de verzoekers waar deze stellen dat ze onmogelijk de originele documenten van de verzoekers neef konden voorleggen aangezien deze die documenten uiteraard zelf nodig heeft. Echter, verzoekers maken niet aannemelijk dat het voorleggen van kopieën de enige mogelijkheid was aangezien verzoekers zelf melden dat de neef [M.E.K.] aangaf bereid te zijn om te komen getuigen en de originele documenten omtrent zijn erkenning en identiteit mee te brengen. Evenwel, hebben verzoekers geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid, met name de mogelijkheid tot een persoonlijke getuigenis van neef [M.E.K.] en de voorlegging van zijn originele documenten tijdens het indienen van een derde asielaanvraag bij de gemachtigde van de staatssecretaris op 20 april 2012. Verzoekers tonen ook niet aan dat het onmogelijk was voor neef [M.E.K.] om tijdens de indiening van deze derde asielaanvraag aanwezig te zijn. In die optiek maken verzoekers niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat het hier kopieën betreft die niet op een adequate manier kunnen worden beoordeeld aangezien de herkomst en authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Wat betreft de stelling van verzoekers betreft dat deze documenten nooit eerder in overweging zijn genomen, blijkt uit het arrest van de Raad van 7 februari 2012 duidelijk dat: *“De Raad stelt vast dat de vier ter terechtzitting neergelegde documenten, zijnde (...), een Franse verblijfskaart (...) allen fotokopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend aangezien deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn.”* Hieruit blijkt duidelijk dat een kopie van de verblijfsdocumenten van neef [M.E.K.] reeds eerder werd voorgelegd en de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook in alle redelijkheid kon stellen *“dat betrokkene deze documenten reeds tijdens zijn tweede asielaanvraag voorlegde en deze aanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten”*. Bovendien motiveert de bestreden beslissing dat deze stukken niet het persoonlijk karakter aantonen van de problematiek van de verzoeker, wat ook door de verzoekers niet wordt betwist.

2.11. Waar verzoekers betogen dat de DVD en de tien foto's van neef [M.E.K.] nooit eerder werden beoordeeld, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geenszins motiveert dat de DVD en de tien foto's niet in overweging worden genomen omdat ze tijdens eerdere asielaanvragen werden voorgelegd. Integendeel, uit de bestreden beslissing blijkt dat de DVZD en de tien foto's, nieuwe elementen zijn in de zin dat ze niet eerder werden voorgelegd, maar dat er geen objectieve bewijswaarde aan wordt gehecht aangezien het foto's en videofragmenten betreft zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap, wat door verzoekers *in casu* ook niet wordt betwist.

2.12. Verzoekers voeren aan dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de brief van verzoekers neef eerder tijdens de tweede asielaanvraag werd voorgelegd. De brief dateert immers van 19 maart 2012 terwijl het arrest van de Raad waarbij een eindbeslissing viel aangaande de tweede asielaanvraag dateert van 7 februari 2012.

De Raad stelt vast dat, daargelaten de vraag of de brief wel of niet tijdens eerdere asielaanvragen werd voorgelegd, er in de bestreden beslissing aangaande deze brief eveneens wordt gesteld dat dit document een gesolliciteerd karakter zou hebben. Verzoekers betwisten niet dat deze brief een gesolliciteerd karakter zou hebben en tonen niet aan dat, in het licht van het feit dat het asielrelaas reeds in twee vorige asielprocedure als ongeloofwaardig werd beoordeeld, het kennelijk onredelijk zou zijn om deze brief, gezien de gebrekkige bewijswaarde ervan, niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven dat een ernstige aanwijzing, zoals hierboven in punten 2.5. en 2.6. omschreven, zou bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

2.13. Tenslotte wijst de Raad erop dat niettegenstaande het feit dat verzoekers neef in 2004 als vluchteling werd erkend in Frankrijk, een individuele beoordeling van de herhaalde asielaanvraag binnen het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenzakenwet noodzakelijk blijft. In het licht van het determinerend motief uit de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011 en 26 oktober 2011 en de respectievelijke arresten van de Raad van 26 juli 2011 en 7 februari 2012 waarin deze weigeringsbeslissingen werd bevestigd, met name de algemene ongeloofwaardigheid van verzoeker m.b.t. zijn voorgehouden problemen in Tsjetsjenië, maken de verzoekers geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskennis van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekers: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”*.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. De verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou hebben gebaseerd op incorrecte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES